

Hernyák Zsóka

Autopszichia

Látjátok, most írom ezt. Ha nem írnám, nem lenne dolgom, és dolog nélkül ki tudja, mi lenne velem. Így meg elmondhatjátok rólam, amikor az asztaltársaságnál felvetődik a kérdés, a Herka Zsocnyák mostanában mit csinál, hogy írogat. A *de mit*-re halkan hozzátehetném, hogy ezt itt. Persze nem én lennék az, aki hozzátenne bármit is, ugyan én szólalnék meg, de nem a saját hangomon, mert ezt sokáig gyakoroltam, és már egész jól megy; három hangon tudok nagyon jól megszólalni és még kettőn kicsit. Azt is elmondhatná valaki két korsó sör között, hogy a Herka Zsocnyák világéletében író vagy vegyész akart lenni, és én a három jó hangom közül az egyiket hozzátehetném, hogy ehelyett depressziós lett. Aztán mindenki oldalra billentené a fejét, és nagyon sajnálna. Én is oldalra billenthetném a fejem, mert őszintén sajnálom magam, még ha ez szégyenletes, akkor is. Persze az oldalra billentett fejem nem ez a mostani lenne, mert a mostani szőkébb és kerekébb. Mindenképp egy félhosszú, barna fejet billentenék oldalra. Kék szememet ízléses könnyfátyol fedné, kivételesen telt ajkam pedig lefelé görbülve engedne bepillantást szabályosan elrendezett, fehér fogaimra, rózsaszínen viruló nyelvemre, szűk és mégis gömbölyded, kisimult gyomromra. A gyomromban két hal verdesne az illatos savban, egy pisztráng egészben és egy lazacszelet, egymással versengve úsznának a bélrendszer felé. A pisztráng előrenyomulna, lévén egészben életrevalóbb csonka társánál, farkát vígan csapkodva úszna az árral. Eközben telt ajkaimat becsukva mosolyra húznám a számat. De dolgozik valamit, bőfögné egy hang, és én, vágyva a kihívásra, a két kevésbé begyakorolt hang közül választanék egyet, és mondanám, hogy sajnos nem. Mint ahogy már sokszor megtörtént, a hang most is sípolóra és természetellenesre sikerülne. A fejek gyanakodva fordulnának felém, és én megrémülve, hogy tudják, hogy a hang nem az enyém, rettegve csuknám be a számat. Megráznám a fejem, a félhosszú, barna tincsek megremegnének, a vékonybél is velük együtt rázkódna. A pisztráng és a lazac, érezve a bizonytalanságot, irányt váltana, a lazac vezetésével indulnának vissza a gyomor felé. De valamit dolgozgat, tenném hozzá ijedtemben, miközben a halak mozdulatlanra dermedve várnának a gyomor és a vékonybél határán. A gyanakodva rám meredő tekintetektől megbomlanék, félhosszú, barna hajam szálanként hullana ki a kocsma kopott padlójára. Kék szememet fedő szemérmes könnyfátyol zavaros kocsonyává dermedne, míg ajkam, vesztve teltségéből, papírvékonyá válva nyílna szét. Foghíjas szájbelsőm feltáruva mutatná meg az eltakarni vágyott, meszes nyelvemet, a ráncos és tág gyomromat, sérült és túlon túl savas hártyájával. Mit dolgozgat, hallanám, és a hang ismerősen vékony és természetellenes lenne, majdnem olyan, mint az a hang, ami majdnem a sajátom, ezért még nagyobbra nyitnám pengevékony ajkaim. Látjátok, mondanám fuldokolva, és a gyomrom a megrázkódtatástól az asztal közepére, az üres sörös korsók közé lökné ki magából a savból előmeredő, túhegyes és ívelt szálkákat.